

HỒI 149

Thiên Tự Tàng Bảo

Vương Thế Sung trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Ta muốn ba người đi trộm Hòa Thị Bích về đây”.

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt: “Ngài biết Hòa Thị Bích đang ở đâu sao?”.

Vương Thế Sung hừ lạnh nói: “Đương nhiên là biết, Lạc Dương là địa bàn của ta, có gì có thể giấu được ta chứ?” Nói đoạn lại liếc nhìn sang phía gã: “Nếu chuyện này mà thành, Thục Ni sẽ trở thành người của ngươi!”.

Khấu Trọng vội nói: “Có thể làm việc cho thượng thư đại nhân, tôi còn dám đòi hỏi gì hơn nữa chứ. Nhưng có một chuyện tôi còn chưa hiểu, nhân đây cũng muốn thỉnh giáo đại nhân”.

Vương Thế Sung chau mày nói: “Có gì cứ nói đi, tại sao đột nhiên ngươi lại trở nên dài dòng văn tự thế chứ?”.

Khấu Trọng cười hì hì nói: “Theo tin tức của thượng thư đại nhân, Hòa Thị Bích có phải đang nằm trong tay Sư Phi Huyền hay không?”.

Vương Thế Sung cười gượng nói: “Đương nhiên không phải ở trong tay nàng ta rồi, bằng không bảo ngươi đi trộm cũng chỉ uống công một chuyến mà thôi. Nghe đồn võ công của Sư Phi Huyền đã đạt tới cảnh giới siêu phàm nhập thánh như là Ninh Đạo Kỳ rồi, muốn trộm đồ trong tay nàng ta, e rằng còn khó hơn hái sao trên trời xuống nữa đó”.

Lần này thì đúng là Khấu Trọng ngạc nhiên thật sự, trợn mắt há hốc miệng hỏi: “Vật quan trọng như vậy mà nàng ta không mang theo bên mình ư?”.

Vương Thế Sung hạ thấp giọng như sợ bị người khác nghe thấy vậy: “Chuyện này là một đại bí mật trên giang hồ, ta cũng vì quen biết một hảo hữu tri giao của Ninh Đạo Kỳ nên mới biết được. Người ấy người cũng đã gặp rồi, chính là Vương Thông lão sư đó”.

Khấu Trọng đương nhiên còn nhớ đại nho Vương Thông. Chính ở yến tiệc tại nhà y, Khấu Trọng đã lần đầu gặp Vương Thế Sung, Bạt Phong Hàn và Phó Quân Du, lại được nghe tiếng tiêu quán tuyệt thiên hạ của Thạch Thanh Tuyền.

Vương Thế Sung chậm rãi nói tiếp: “Hòa Thị Bích đích thực là bảo bối lai lịch phi thường, là ngọc mà không phải ngọc, kỳ quái nhất là nó có thể giúp đỡ người trong phật đạo thiền định tu hành, đối với người tu luyện tiên thiên chân khí lại càng có ích lợi hơn”.

Khấu Trọng không hiểu hỏi: “Như vậy thì Sư Phi Huyền phải ôm nó mà ngủ mới đúng, tại sao lại không đem theo bên mình chứ?”.

Vương Thế Sung phì cười nói: “Người chỉ biết một mà không biết hai. Thì ra Hòa hị Bích có một đặc tính hết sức kỳ dị, chính là có thể biến hóa tùy theo thời tiết, lúc lạnh lúc nóng, lúc sáng lúc tối, cực kỳ khó nắm bắt, nếu dùng nó luyện công mà không cẩn thận sẽ sinh ra ảo tượng, rất dễ dẫn tới tẩu hỏa nhập ma”.

Khấu Trọng mỉm cười nói: “Vậy không phải chỉ cần cất nó trong hộp sắt là được hay sao?”.

Vương Thế Sung nói: “Bất kể là thứ gì cũng không thể ngăn cản sức ảnh hưởng của Hòa Thị Bích. Trừ phi người không phải là cao thủ tu luyện tiên thiên chân khí thượng thừa, bằng không chỉ cần tiến nhập vào phạm vi ảnh hưởng của nó, đều sẽ phải lấy tính mạng ra đánh cược, xem lúc ấy Hòa Thị Bích sẽ sản sinh ra ảo tượng quái đản tới mức nào”.

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi nói: “Vậy tại sao ngài còn bảo tôi đi trộm thứ đồ đáng sợ đó? Lẽ nào không biết võ công của tôi chính là tiên thiên tâm pháp tối thượng của huyền môn hay sao?”.

Vương Thế Sung vui vẻ nói: “Bây giờ ta chỉ bảo người đi trộm về chứ có bảo người ôm nó đi tọa luyện công đâu, người sợ cái gì chứ? Chỉ cần người đem nó giao cho người tiếp ứng là coi như đã hoàn thành nhiệm vụ, có hiểu chưa?”.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Nếu chỉ lúc luyện công Hòa Thị Bích mới có ảnh hưởng thì tại sao Sư Phi Huyền không mang nó bên mình, không phải thượng thư đại nhân muốn hại ta đấy chứ?”.

Vương Thế Sung mỉm cười nói: “Ta thích nhất chính là tính tình thẳng thắn này của người đấy. Hòa Thị Bích chỉ ảnh hưởng tới chủ nhân của nó trong hai trường hợp, một là đi tọa luyện công, hai là khi vận khí giao thủ với người khác. Vì vậy bất luận là Ninh Đạo Kỳ hay Sư Phi Huyền đều tuyệt đối không dám vọng động mang theo Hòa Thị Bích đi khắp nơi”.

Khấu Trọng nghĩ lại cũng thấy có lý. Giả như Sư Phi Huyền mang theo Hòa Thị Bích bên mình mà gặp phải Loan Loan, vậy không phải nguy hiểm lắm sao? Nghĩ đoạn gã liền gật đầu nói: “Giải thích như vậy cũng rất có lý, có điều nếu tôi là Sư Phi Huyền hoặc Ninh Đạo

Kỳ, nhất định sẽ giấu Hòa Thị Bích vào một nơi không ai biết được, khiến người khác không thể hạ thủ”.

Vương Thế Sung ung dung nói: “Cách nghĩ này của ngươi cũng rất có lý, nhưng chỉ là xét theo thông thường mà thôi, không thể dùng với bảo vật như Hòa Thị Bích được. Lịch sử đã minh chứng, mỗi lần Hòa Thị Bích mất đi đều có cách tìm về, nó hoặc là phát ra ánh sáng kỳ dị, hoặc là ngấm ngấm vậy gọi người hữu duyên. Vì vậy nếu Sư Phi Huyền muốn giữ được Hòa Thị Bích, nhất định phải giao cho một người mà nàng ta tin nhiệm để bảo quản, đã hiểu chưa?”.

Khấu Trọng chau mày nói: “Vẫn chỉ miễn cưỡng hiểu được phần nào”.

Vương Thế Sung dường như rất vui vẻ, gật đầu cười cười nói: “Còn điểm nào ngươi vẫn chưa minh bạch?”.

Khấu Trọng nói: “Điểm tôi không hiểu chính là Vương công ngài rất có tư cách trở thành người được Sư Phi Huyền lựa chọn làm chân chủ của Hòa Thị Bích, lúc đó thiên hạ quần hào đều phục tùng hưởng ứng, lại có Ninh Đạo Kỳ và đám ni cô trợ đầu ở Từ Hàng Tịnh Trai chống lưng, như vậy không phải hơn làm chuyện trộm gà bắt chó thế này lắm sao?”.

Vương Thế Sung thở dài ảo não nói: “Nếu ngươi là Sư Phi Huyền, giữa ta và Lý Mật ngươi sẽ chọn ai? Chỉ riêng chuyện ta là người Hồ, đã tuyệt đối không thể lọt vào mắt xanh của nàng ta rồi”. Ngưng lại một chút rồi y nói tiếp: “Vì vậy ta mới phải nhờ ngươi đi trộm bảo vật. Bởi vì ai ai cũng nghĩ rằng Khấu Trọng ngươi không chịu sự sai khiến của bất kỳ phía nào, như vậy nếu có lộ chuyện ta cũng không bị liên lụy. Chuyện này ngươi nhất định phải giúp ta, bằng không nếu để Lý Mật có được bảo bích, ta và ngươi đều đừng hòng sống được yên ổn”.

Khấu Trọng cười khổ nói: “Vương công đúng là chỉ nghĩ lợi cho mình, nhưng ngài không sợ tôi sẽ ôm bảo vật bỏ trốn sao?”.

Vương Thế Sung mỉm cười nói: “Ngươi lấy được Hòa Thị Bích thì có tác dụng gì chứ? Cổ ngữ có nói mang ngọc mắc tội. Ngọc này chính là chỉ Hòa Thị Bích, cho dù ngươi ngu ngốc tới mức lấy nó làm của riêng, thì rồi cũng sẽ lọt tới tay mấy tên Lý Mật, Đẩu Kiến Đức hoặc Lý Uyên mà thôi”.

Khấu Trọng thầm nhủ ngươi nghĩ vậy là tốt nhất, nhưng bề ngoài vẫn cố ra vẻ phiến não nói: “Được rồi! Vậy Hòa Thị Bích rốt cuộc đang ở chỗ nào vậy?”.

Vương Thế Sung chậm rãi đáp: "Ta không biết!".

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt: "Cái gì?".

oOo

Từ Tử Lăng sắp bước ra khỏi ngõ thì phía sau chợt vang lên một tiếng đằng hắng. Gã thoáng giật mình quay đầu lại, thấy Bạt Phong Hàn đeo mặt nạ đang lướt tới bên cạnh, kéo gã đi ra phố lớn, vừa đi vừa nói: "Ta đã thay Tử Lăng giết người diệt khẩu rồi! Nhưng rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy? Hình như ngươi có ý đến chỗ Thượng Quan Long đại khai sát giới một trận, nhưng như vậy chỉ là cái dưng của kẻ thất phu mà thôi, đâu có khác gì tự đâm đầu vào chỗ chết?".

Từ Tử Lăng lập tức tỉnh ra, quay đầu lại nhìn tòa trang viện hoa lệ của Thượng Quan Long, chậm rãi nói: "Tên trưởng lão Âm Quý Phái phái mà huynh nói là Thượng Quan Long đúng không?".

Bạt Phong Hàn khẽ gật đầu. Sau khi Từ Tử Lăng kể chuyện vừa điều tra được, Bạt Phong Hàn thoáng lộ vẻ kinh hãi nói: "Người đúng là không sợ chết, biết rõ là cả Loạn Loan yêu nữ lẫn Biên Bất Phụ đều có khả năng đang ở trong Thượng Quan phủ mà vẫn định xông vào báo thù cho thủ hạ. May mà ta tới kịp, bằng không đã không cản được rồi". Nói đoạn lại kéo gã vào một ngõ rẽ trên đường: "Nào! Để ta dẫn ngươi đi tới một nơi!".

oOo

Vương Thế Sung mỉm cười, lấy từ trong ngực ra một cuộn lụa trắng, trải lên bàn nói: "Đây là bản đồ Tịnh Niệm Thiền Viện ở ngoại ô phía Nam Lạc Dương, Tịnh Niệm Thiền Viện và Từ Hàng Tịnh Trai xưa nay có quan hệ rất mật thiết, cũng giống như Từ Hàng Tịnh Trai, trước giờ đều không để bị cuốn vào những phân tranh trong giang hồ, tuy không nổi danh trong võ lâm nhưng lại có địa vị rất cao. Vì vậy trừ phi Sư Phi Huyền không giao Hòa Thị Bích cho ai, bằng không nhất định sẽ nhờ Viện chủ của Tịnh Niệm Thiền Viện là Liễu Không đại sư cất giữ. Hay nhất chính là đặc tính quái dị của Hòa Thị Bích nên không ai dám đến gần

nó, thế nên Hòa Thị Bích nhất định được cất giấu ở một nơi nào đó cách ly tất cả mọi người trong thiền viện”.

Khấu Trọng nhìn vào tấm bản đồ, chỉ thấy đèn điện trùng trùng, liên rung mình thốt lên: “Tìm một cái bọc nhỏ ở một nơi lớn như vậy, e rằng tốn cả ngày trời mất, làm sao mới tìm ra được Hòa Thị Bích chứ?”.

Vương Thế Sung cười khố nói: “Nếu là chuyện dễ dàng, ta sớm đã sai người đi làm từ lâu rồi. Thực sự thì người làm được việc dưới tay ta không ít, nhưng đích thực không có ai tài trí bằng ngươi, thêm vào hai trợ thủ đặc lực kia nữa, có lẽ cơ hội sẽ lớn hơn kẻ khác rất nhiều”.

Khấu Trọng ngồi phịch xuống ghế, thở dài nói: “Võ công của Liễu Không thế nào?”.

Vương Thế Sung hờ hững như không nói: “Ta không biết!”.

Khấu Trọng sém chút nữa thì nhảy bật dậy, thất thanh thốt lên: “Cái gì? Lẽ nào chưa ai gặp lão ta sao?”.

Vương Thế Sung gượng gạo đáp: “Đương nhiên là đã có người gặp lão, ta cũng từng gặp lão hai lần, có điều lão ta tham tu Bế Khẩu Thiền, trước giờ chưa từng nói chuyện với ai”.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: “Với nhãn lực của Vương công cũng không thấu được lão hay sao?”.

Vương Thế Sung lung túng đáp: “Hòa thượng có thể tham tu Bế Khẩu Thiền tự nhiên đều là người thâm tàng bất lộ mà! Thậm chí là lão có biết võ công hay không ta cũng không rõ, chỉ biết tứ đại kim cương hộ tự đều là cao thủ thượng đẳng, nếu không đâu cần nhọc đến đại giá của Khấu công tử đây chứ!”.

Khấu Trọng cười khố nói: “Ngài đúng là biết chọn người hơn cả Sư Phi Huyền nữa. Phiền nhất chính là Vương công chỉ dự đoán vô bằng vô cứ, nếu ta liều mạng lật tung cả ngôi chùa lên cũng không tìm thấy Hòa Thị Bích vậy không phải uổng phí lắm sao”.

Song mục Vương Thế Sung sáng rực lên: “Chỉ cần có một phần cơ hội, chúng ta cũng tuyệt đối không nên bỏ qua. Bằng không nếu để Lý Mật có được Hòa Thị Bích, ta và ngươi đều không có kết cục tốt đẹp gì đâu”.

Khấu Trọng thở dài nói: “Nếu đã là vậy, thì thánh thượng nói gì, tiểu nhân đành theo đó mà làm vậy!”.

oOo

Bạt Phong Hàn chỉ tay vào một tòa trang viên phòng xá trùng trùng, mỉm cười nói: “Đây là thanh lâu nổi tiếng nhất ở Lạc Dương, Mạn Thanh Viện, ba vị cô nương nổi tiếng nhất là Thanh Cúc, Thanh Liên và Thanh Bình, được xưng là Mạn Thanh Tam Đoá Hoa, lão bản chính là kẻ mà Tử Lăng hận tới thấu xương nhập cốt, Thượng Quan Long”.

Trên đường người đi kẻ lại rộn ràng, nhiệt náo phi thường, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn phải lui sang một bên để tránh làm ùn tắc. Lúc này mặt trời đã khuất dần sau rặng núi phía Tây, một số tửu điếm cũng đã bắt đầu lên đèn.

Từ Tử Lăng lạnh lùng nói: “Thượng Quan Long đêm nay có tới đây không?”.

Bạt Phong Hàn nói: “Ở đây y có một gian phòng lớn, bề ngoài thì dùng để chiêu đãi bằng hữu, thực sự lại là nơi tập hợp tin tức tình báo từ khắp nơi truyền về”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: “Tại sao huynh biết nhiều chuyện ẩn mật như vậy?”.

Bạt Phong Hàn hơi nhíu mày đáp: “Chuyện này thì ta cũng không rõ lắm, hỏi Uyển Tinh hai lần, lần nào nàng cũng lảng tránh không trả lời, ta đành phải biết điều mà không hỏi nữa thôi. Nhưng Uyển Tinh đã có phụ thân như là Biên Bất Phụ, đồng thời nếu Đông Minh Phu Nhân đích thực là mẫu thân của nàng, như vậy có thể suy ra Đông Minh Phái nhất định có uyên nguyên sâu xa với Âm Quý Phái, thế nên mới có thể biết được nhiều chuyện liên quan tới Âm Quý Phái hơn những người khác”.

Lúc này có một đám thương nhân người Hồ bước vào cửa tiệm phía sau lưng hai người xem hàng, cả hai vội biết điều lui sang một bên. Bạt Phong Hàn thừa cơ kéo Từ Tử Lăng tiếp tục bước đi: “Uyển Tinh rất căm hận Biên Bất Phụ, nhưng cũng tự biết bản thân không đủ nhẫn tâm để hạ thủ giết hấn, mà đây cũng không phải là chuyện dễ làm, thế nên đã nhờ ta làm giúp chuyện này. Kỳ thực thì tên ma đầu Biên Bất Phụ này quả thực lợi hại vô cùng, cho dù ba chúng ta liên thủ, nếu không phối hợp được với hoàn cảnh có lợi, cũng đừng hòng làm khó được hấn”.

Từ Tử Lăng vừa đi vừa thì thầm: “Nàng muốn đối phó Âm Quý Phái, không sợ bọn chúng báo phục sao?”.

Bạt Phong Hàn ung dung đáp: “Đây chính là một nguyên nhân khác khiến Uyển Tinh phải thông qua ta để đối phó Biên Bất Phụ. Bởi vì chỉ một Nam Hải Phái đã khiến Uyển Tinh

phải vất vả ứng phó rồi, nếu công nhiên đụng đến cường địch đáng sợ nhất võ lâm là Âm Quý Phái, Đông Minh Phái của nàng sẽ bị diệt vong trong ngày một ngày hai cũng không chừng”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: “Nam Hải Phái là thứ gì vậy? Tại sao ta chưa từng nghe qua?”.

Bạt Phong Hàn phì cười nói: “Nam Hải Phái cũng không phải là thứ gì, mà là đệ nhất đại môn phái ở Nam Phương, thanh uy chỉ chịu kém về Tổng phiệt. Chương môn Mai Tuấn bảy năm trước mới chỉ hai mươi tuổi đã đăng lên ngôi vị, thiện dụng một cây trường thương, nổi tiếng khắp đất phương Nam”.

Từ Tử Lăng thở dài nói: “Trung nguyên quả thật quá lớn, kỳ nhân dị sĩ nhiều không kể xiết, nghe hoài mà cũng không hết”.

Hai người lại bước lên Tân Trung Kiều, dọc theo dòng Lạc Thủy đi về phía Đông, thuận lối tới chỗ hội họp với Khấu Trọng.

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: “Có điều điều khiến Nam Hải Phái trở nên đáng sợ không phải Mai Tuấn, mà là sư công Nam Hải Tiền Ông Hoàng Công Thác của y, người này luận bối phận nay võ công đều có thể liệt danh vào mười cao thủ hàng đầu của Trung nguyên, so với Ninh Đạo Kỳ cũng chỉ kém sút một hai phần mà thôi. Cũng may là y đã thoái ẩn nhiều năm, bằng không Uyển Tinh sẽ càng phải đau đầu đau”.

Từ Tử Lăng hơi hiểu ra gật đầu nói: “Chẳng trách mà huynh hiểu biết chuyện của Trung nguyên rõ như lòng bàn tay vậy, ít nhất thì cũng có Đông Minh Công Chúa chịu cung cấp tư liệu cho huynh”.

Bạt Phong Hàn thần nhiên nói: “Từ khi còn ở Đột Quyết ta đã biết được rất nhiều chuyện ở Trung nguyên rồi! Nào, chúng ta ngồi xuống bờ đề chờ Trọng thiếu gia vậy!”.

Sau khi ngồi xuống, Từ Tử Lăng dõi mắt nhìn theo những con thuyền đi lại trên sông, lòng đầy cảm khái nói: “Huynh xem những chiếc thuyền kia thật tự do tự tại, cho dù ở giữa chốn phồn hoa, nhưng tất cả tranh đấu của thế gian này dường như không hề có quan hệ đến nó, còn ta và huynh thì lại bị cuốn sâu vào những thị phi phàm trần, khó thể thoát thân”.

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: “Tử Lăng đúng là một người không tình nguyện tham gia vào cõi đời này. Có điều cho dù là con thuyền kia, sự thực thì cũng giống như chúng ta phải vật lộn giữa biển khơi, trong dòng nước xiết mà thôi. Chuyện phiếm nói tới đây là đủ rồi, chỉ

bằng chúng ta cùng nghiên cứu xem làm sao mới bắt được Thượng Quan Long để truy vấn tin tức của Quân Du còn hơn”.

Lúc này Khấu Trọng cũng đã tới, hung phấn ngồi thụp xuống sau lưng hai người, thần sắc hớn hở nói: “Đêm nay chúng ta đi trộm Hòa Thị Bích được không?”.

Hai người xem xong đều ngạc nhiên tròn mắt lên nhìn nhau.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>